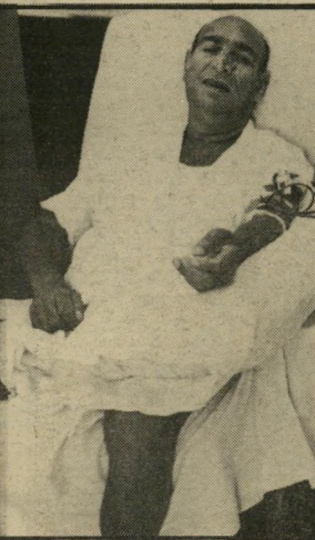

(המשך מעמוד 6)

חולה, תצטרך להתחבר למכונת-דיאט ליוז. הייתי מבוכלל. מה פיתאום אני? תמיד הייתי בריא. לא עזר כלום. חיברו אותי למכונה. מאז, במשך ארבע שנים נודד נחום פשה (52) בין מכונות הדיאט ליוז בגוש דן. המכונה בעלת השם הלועזי אינה אלא כליה מלאכותית, המבצעת את תפקידי הכליה, מוציאה את הנזולים שצריכים לצאת מן הגוף. שנתיים היה פשה מחובר לדיאליזה בבית-החולים בתל-השומר. לפני שני ימים אמרו לי: אתה צריך לעבור ל-מדיכלל בתל-אביב. שם יהיה לך טוב יותר. מה יכולתי לעשות? עברתי.

ג'הינוס היה לי עד שהתרגלתי למקום. בהתחלה לא היכרתי אף אחד. הייתי מאוד עצבני. רבתי עם החולים האחרים ועם כל מי שהיה בסביבה. כדי להבין למה כליך קשה לי התרגל למקום חדש, צריך להסביר מה זו המחלה הזו. הכליות שלי לא מתפקדות. אני זקוק לכליה מלאכותית. שלוש פעמים בשבוע אני מחובר לדיאליזה. לפני המחלה הייתי פועל בניין. עכשיו אין לי כוח לעבוד. אני צריך להקפיד על דיאטה מיוחדת: רק פרי אחד ליום, מעט ירקות, ארבע כרסות שתייה ב-24 שעות, הרבה איטריות ואורז.

החיים המוגבלים האלה עושים אותי אדם עצבני. חולה דיאליזה הוא משוגע, רק בלי בית-משוגעים. במצב כזה ההסתגלות לכל דבר

מזומן-דיאליזה משה הרבה איטריות ואורז

חדש קשה מאוד. ואני סוף-סוף הצלחתי להתרגל למחלקה במדיכלל. אנהי נון, כל החולים, כמו מי שפחה אחת. חוגגים ימי-הולדת ביחד, יוצאים ביחד לטיולים. כל כמה חודשים מת אחד החולים, ואלה שנשארים בחיים נר-בקים חזק יותר זה לזה.

תוך שבוע אמרתי: לפני חודש הוחלט במרכז קופת-חולים שנחום פשה כסף ושאר מבוטחי קופת-חולים יעברו למכון הדיאליזה במידפאט בורוכוב בניבתיים.

אני לא פוחד מהמוות. אני יודע שזה יכול לקרות לי כל יום. אבל המעבר לבורוכוב מפחיד אותי יותר, אומר נחום פשה. אני לא מכיר שם אף אחד. אין לי כבר כוח להתרגל למקום חדש, לאנשים אחרים. אם יכריחו אותי לעבור, אפסיק לעשות דיאליזה ותוך שבוע אמות.

20 חולים נוספות נמצאים במצבו של נחום פשה. ההסבר של דובר קופת-החולים, רוידי תגר: "מכון הדיאליזה במידפאט בורוכוב שיך לקופת-החולים. אחרי שהחולים יעברו לשם, אנחנו נחסוך הרבה כסף והחולים יקבלו שירות רפואי טוב יותר. מי שיפסיד מהעניין הם בעלי המכון במדיכלל, שיאלצו למצוא חולים אחרים, לא ררך קופת-החולים."

שאת מהם הוא הד"ר דויד מודעי. אחיו של השר יצחק מודעי.

במשך כמה שעות התעכבה כל הרוטציה בגלל תוארו של יוסי ביילין. דפנה ברק מגלה איך זה קרה

לא מודעי, אלא דוקא ביילין גם ברגע האחרון לכמעט משבר לאומי!

יוסי ילד נחמד — אבל גם אמביציוזי!

ריציו — ויש לו כאלה — וועמים על העולל שנגרם לו באחרונה.

● סיפור א': אחד מיועצי-פרס נסע כמזונת. בדרך שמע תורת-חיים של נהג. "אני לא סובל את מוטה גור" הודיע לו הנהג. אבל אני שרוף על פרס, רבין וביילין... פרסירבין-ביילין בנשימה אחת. היועץ הגדהם נחפו ל-ספר לביילין את המחמאה. ביילין (הוא יהיה פעם ראש-משלה) זרק איש ישיהו) הגיב במשיכת-כתף סתמית.

● סיפור ב': אחד מנערי-פרס האזין לרדיו ושמע במהלך "משבר אמ" צע הדרך" את הבוס, "שימון", מפליג בפומבי בשבחיו של ביילין, מקורבו. העוזר הסמיק בשביל ביילין ואץ ל-שתף אותו בהתרגשות. במהלך דיווחו

התנדנד גורל האומה על בלימה — דרגתו, הגדרתו ותוארו של יוסי ביילין!

כיצד זה קרה? איך איבר דימויו של ביילין כליך הרבה גובה בתקופה בת כמה ימים, אחרי שעמל עליו במשך שנים?

● סיפור במונית

ה סביר גורם בכיר ביותר בליכוד, כל הילדים היפים האלה מתנהגים יפה עד שזה נוגע לעורם..."

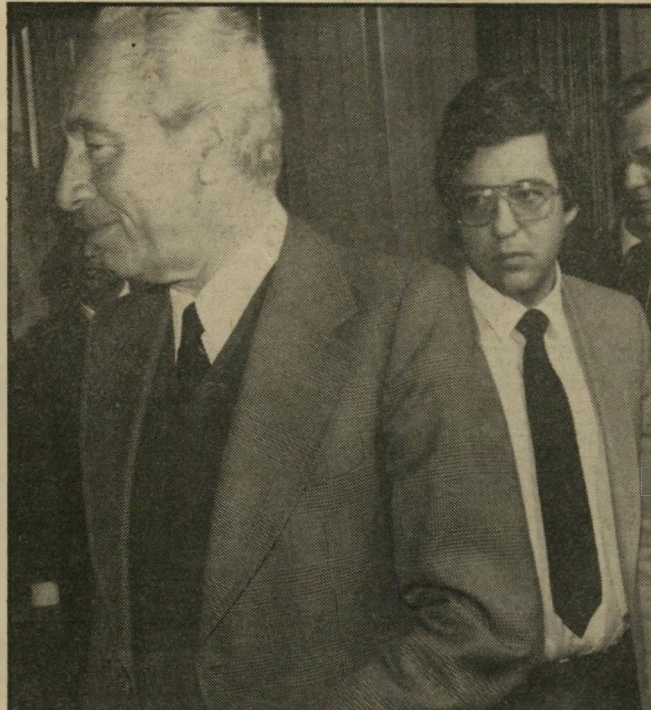
ואכן, הבייביפייס של ביילין בור דאי תרם לדימויו הנקי, היפה המישר

מעמדו ותוארו המדויקים של ביילין במישור-החזק עיכבו לתקופה קצרה נוספת את הקמתה של הממי שלה.

עמדת שמיר ביחס לכך היתה, שאם היועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש, אינו מתנגד לתואר-הכילאים, מישנה לשר" — אין זה מעניינו של הליכוד

ילו יכולתי — הייתי מוחק את השבועיים האלה" אמר יוסי ביילין לחבריו הקרובים. הכוונה, כמובן, לתקופה בה הוזכר שוב ושוב שמו כמיכשול, כגורם המעכב בדרך לחילופי השילטון על פי הסכם הרוטציה.

בעוד הכל התמקדו ביצחק מודעי

ביילין מאחורי הבוס בגללו התמוצץ העניין

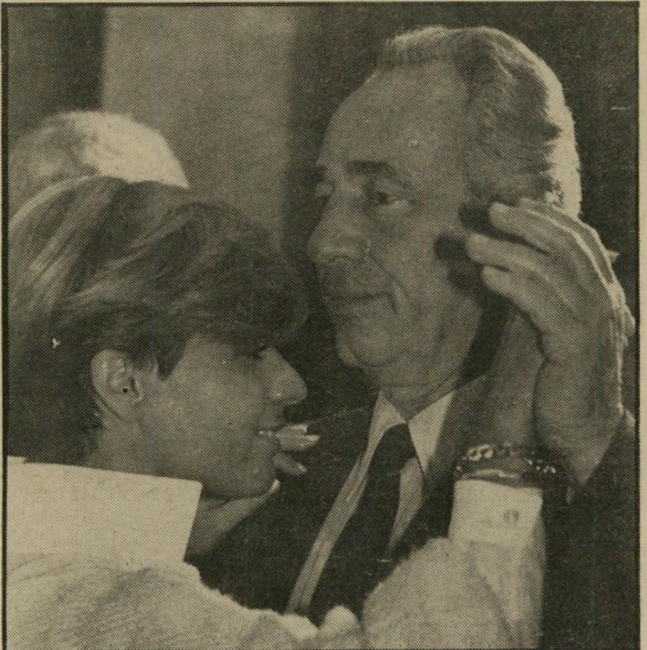
להתערב. אחרי שהוכר שהתואר החי דש אינו מקובל מישפטי, נעשו גיי-שמיר את מקומו על כס ראש-הממשלה ובילין, כמזכיר-הממשלה. נפגש עימו. גם סמוך לחילופי-השילטון, כש-הה פרס בחו"ל לפני שבועיים, נפגשו השניים. שמיר אף מעריך אותו. ביילין הצליח בשנים האחרונות לבנות לעצמו דימוי רציני, ענייני. כל זה עד השבר עיים האחרונים, שבהם עצרה המדינה את נשימתה ועקבה ברריכות אחר קידומו של ביילין.

בעת מסתבר שבמשך שעות

ושאלת חזרתו לממשלה ככעיה המרכזית שעייכבה את חילופי-השילטון ושהעכירה את האווירה בין שתי המפלגות, ושמות שונים כגון נמרוד נוביק, גר יעקובי ואחרים נזרקו בעירוביכה לאוויר, מסתבר כי בעיית מודעי נתתה כמה שעות לפני שהסתיים, "משבר אמצע הדרך".

יצחק שמיר הגיע אל נשיא-המדינה ביום החמישי שעבר. חיים הרצוג עוד ניסה לשכנעו להסכים להקמתה של ממשלה בת 23 שרים (כלי מודעי, ועם ארכלי-אלמזלינו כסגנית-שר) ולדרון בתועד מאוחר יותר בהרחבתה. שמיר התנגד נחרצות להצטרפותו של מודעי כשר-בליתיק לממשלה החדשה. בי-עייית מודעי נפתרה, אך הרוטציה טרם בוצעה.

מה שלא מורסם הוא, שבשעות אלה עמדה רק בעייתו של ביילין על הסרק הלאומי.

פרס רוקע עם הלנה ביילין בגללה אי-אפשר לעזוב את הארץ

הנגרש, הודיעה המזכירה לביילין על שיחת-טלפון המצפה לו. ביילין קטע את שטף המחמאות בעניינו ופנה ל-שוחח בטלפון.

מה ניתן להסיק מהסיפורים האלה? שהאיש צנוע? סגור? או אולי ביישן? אולי, לעומת זאת, הוא באמת ייעד את עצמו מלכתחילה לעמדות בכירות, ו-הוא רואה כטיבעיות התפתחות מפי-תיעות שכאלה?

ההתאמה בין פרס לביילין מבוססת על תכונות דומות. שניהם מופנמים, עצורים, ביישנים. אפילו (המשך בעמוד 10)